

Genre: Kriminalroman
Titel: Himmelsgården
Författare: Nilla Kjellsdotter
Förlag: Norstedts
Utgivningsår: 2023
Antal sidor: 445

Tonårsflickan Elin befinner sig på en kristen lägergård och smiter ut mitt i natten för att träffa sin pojkvän. Dagen därpå hittas hon död i skogen, hon har bragts om livet och mördaren har lämnat ett visitkort i form av en vit ros i hennes hand.

I samma veva försvinner Elins pojkvän och ryktena tar fart, för pojkvännen heter Adnan och bor på flyktingförläggningen i Oravais och då det är väl han som är mördaren?

Vår huvudperson polisen Mija Wadö är åter i tjänst efter en tids ledighet och kastas direkt in mordutredningen. I jakten på mördaren möter hon och kollegan Ronnie rasism, misstänksamhet och en ovillighet till samarbete, både bland byborna och tonårstjejerna på lägergården.

”Himmelsgården” är den tredje boken om Mija Wadö, men bara den andra enligt Nilla Kjellsdotters svenska förlag som inte räknar med ”I rättvisans blod” eftersom den kom ut på annat förlag och i begränsad upplaga. Men historien om Mija Wadö och hennes kolleger vid Vasa polisstation börjar faktiskt med ”I rättvisans blod”. ”Fickan i Stenparken” kom i fjol och med den också Nilla Kjellsdotters genombrott som författare i både Finland och Sverige. Boken toppade flera olika listor och uppföljaren ”Himmelsgården” lär göra den sällskap på listorna som det ser ut redan nu.

Framgången beror på att Nilla Kjellsdotter har ett driv och en egen ton. Hon har lust till skrivandet och sina karaktärer och det märks. Hon har helt enkelt funnit sin nisch och mejslat ut sin egen fil på den breda deckaravenyn.

”Himmelsgården” består av en väl avvägd mix av ond bråd död, kärlek, svek och vardagsskildringar. Hjälten Mija Wadö är en modern kvinna med samhällsintresse och egna problem. Det är en hjältemodell som härstammar från Liza Marklund, det var hon som banade väg för den svenskspråkiga kvinnliga hjälten i kriminalromaner som vi sett i ett par decennier nu.

I ”Himmelsgården” är bihandlingen främlingskap och fördomar och vi närmar oss också Mija Wadös eget trauma mer och mer. Som kontrast till den icke-existerande relationen till föräldrarna finns den varma relationen till mostern den hoppfulla dito med kollegan Ronnie.

Jag tror att österbottningarnas hjärtan bultar lite extra för Nilla Kjellsdotters böcker tack vare igenkänningen. Det är roligt att läsa om Jakobstad och Nykarleby, spännande att färdas med huvudpersonen Mija Wadö mellan hemmet i Oravais och polisstationen i Vasa och mysigt att stanna till vid Fjärdens kaffestuga. Att sedan få receptet på pikkalaka gör att jag överser med att författaren kallar de populära plastofflorna för foppatofflor i stället för crocs som är den vanliga benämningen på dem i Österbotten.

”Språket är okomplicerat och står inte i vägen för handlingen” skrev jag om ”Flickan i Stenparken” och så ska det vara i en kriminalroman, språket får inte vara ett hinder för läsoplevelsen. Men en utmaning för Nilla Kjellsdotter skulle vara att bli strängare i redigeringen och bland annat stryka ett antal adjektiv, adverb och favorituttryck som återkommer – till exempel ”så fort” och ”som vanligt” – till nästa bok.

Bokens sista två meningar är en cliffhanger jag inte såg komma. Det är så in i helskotta bra och visar på författarens omsorgsfulla tankearbete med bokserien. Planerandet, kontinuiteten och framför allt författarens eget tålamod med sitt skrivande finns i de där meningarna, allt är nog genomtänkt redan från den första boken och nu drar hon fram sitt ess ur rockärmen som hon pantat på i flera år. Bravo!

Om Nilla Kjellsdotter skriver ett par, tre böcker till om Mija Wadö kommer följande att hända:
Oravais inser guldläge och arrangerar vandringar på temat "I Mija Wadös fotspår". Byn anställer en lokal guide och Mija Wadö-fans från när och fjärran strömmar till för en promenad i Pensalaskogarna och Oravais centrum. Turen avslutas med samling i Stenparken och gemensam lunch vid Fjärdens kaffestuga.

Så kommer det att bli. Kom ihåg var ni läste det först.

Yvonne Granqvist